

REDACCIO :

Josep Pallach
26, Rue Constantinople, PARIS (8°)

ADMINISTRACIO :

Antoni Iborra
13, Rue Bassano, PARIS (16°)

C. Ch. Postaux 4163-90 - PARIS

Preu de l'exemplar : 15 francs.

Suscripció l'any : 150 francs.

Endavant

FEDERACIO
DEMOCRACIA
SOCIALISME

ORGAN CENTRAL DEL MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA

EL PROBLEMA INSTITUCIONAL CATALA

CRIDA A LA REFLEXIO

El Moviment Socialista de Catalunya ha tingut sempre una sola actitud envers les Institucions Catalanes : la de reconeixença del seu valor simbòlic i representatiu. Però també una preocupació ha dirigit la nostra política : fer autèntica aquesta tasca representativa, arrelant l'Institució exiliada en l'organització i en l'acció de l'Interior.

Hem de confessar el nostre fracàs : fins avui no hem reeixit el nostre esforç. Sense escatir ara qui és el culpable, el que és cert és que mancada d'aquest arrelament que li devia donar prestigi i mitjans d'acció a l'exili, cada dia la Presidència de la Generalitat ha anat esmorteint més la seva acció fins a fer-se totalment inoperant i gairebé inexistent.

I ha succeït el que havia de succeir. El silenci, l'abstenció i una actitud que voreja la dimissió han tingut les conseqüències lògiques en uns moments en que és necessària l'acció constant, la presència internacional, la manifestació aferrissada en tots els plans, d'un poble que ha sabut mantenir intacte el seu esperit nacional i la seva voluntat de lluita. Ha sorgit la iniciativa d'un grup de catalans de Mèxic, i aquesta ha estat recolzada per nuclis de catalans d'Amèrica, amb la intenció de suplir aquesta carència institucional. S'apunten a l'exili francès manifestacions d'un catalanisme que alguns critiquen per esmorteït i feble, i que és fàcil de blasmar, però que encara hagués estat més fàcil d'evitar si és fes « l'altre » catalanisme : el que tots els exiliats portem a dintre com un afany cremant de combat i d'afirmació nacional i social.

Altres iniciatives — més o menys ben orientades — sorgiran, si no hi posem remei tots plegats reunint accions i voluntats que, disperses, són ineficaces quan no augmenten la confusió i el desori. La política té horror al buit. I el més greu avui ja no és que la Generalitat sigui discutida : és que sigui ignorada. Ignorada a l'Exterior, pels governs i pels pobles d'Europa i del món. Ignorada a l'Interior per aquest jovent que té avui vint anys, el cor generós i l'esperit ben català i del qual depèn demà el destí de la Pàtria.

.

Es partits catalans que formen part de COORDINACIO CATALANA i del CONSELL NACIONAL DE LA DEMOCRACIA CATALANA no s'han sumat a la iniciativa del grup de catalans de Mèxic, que consideren fragmentària i

parcial i que risca encara d'agreujar la dispersió que l'Exili ha de vèncer.

Creiem que no és just plantejar-se el problema institucional català en funció de la validesa o no de la legalitat republicana. No ens interessa ara saber si aquesta es considera caduca, ni si és possible reunir unes Corts que, per altra banda tampoc no poden representar la voluntat actual dels espanyols. El problema de la Generalitat no és el mateix, ni molt menys. El seu valor simbòlic i representatiu no és de forma, sino de fons. No ha de representar un règim, sino un poble. No ha d'expressar internacionalment una forma política d'una societat, sino la vida mateixa d'una nació que es redonà en un moment determinat — i per l'acte voluntari dels catalans, dirigits per Macià — ubes formes institucionals a les quals no pot renunciar fins que no n'hagi elaborat de noves.

Aquestes ens semblen les raons de la política que han seguit els partits catalans dels quals parlem, envers la Generalitat i envers el funcionament normal d'aquest organisme, el qual — desparegut Companys — reposa damunt de la Presidència del Parlament de Catalunya. I aquesta actitud de respecte i de recolzament ha implicat sempre, precisament, la voluntat de separar la Institució Catalana de la lluita política dels partits, de les variacions tàctiques que

imposa aquesta lluita, bo i relligant-la a l'acció general del nostre poble, de la qual l'acció partidària només és una expressió.

Ara bé : davant de l'abstenció i del silenci de la Generalitat durant aquests darrers anys — què pensar, què dir i sobretot, què fer ? La fallida de l'esforç per a relligir-la a la Catalunya viva — de dintre i de fora —, a través dels òrgans apropiats (consells, delegacions, governs), i la desaparició que va éssent-ne la conseqüència, implica que hem de renunciar a aquesta esperança de mantenir, per damunt de tot i de tots, un símbol que ens representi i que ens uneixi a tots ? Es simplement, que es refusen a accomplir-la — o no poden fer-ho — els homes damunt dels quals recau aquesta missió ? Es que per això ha de romandre Catalunya sense veu suficientment representativa ?

No ho pensem pas. Per la nostra banda, el silenci ja ha durat prou. Hem deixat llarga — massa llarga — estona de reflexió als que tenen la responsabilitat d'aquest deure. Es la seva veu la que ara ha de parlar. Si manqués de nou, creiem que ja és hora que els partits i les organitzacions que fins ara han callat adoptint l'actitud que imposa el bé de la Pàtria i que ha de tendir a donar una autèntica valor a l'acció representativa de Catalunya.

Tot caminant

Franco, protector de l'Islam

per Enric BRUFAU

Tot-hom sap que l'amic predilecte d'uns quants americans reaccionaris és a Europa, l'insigne general Franco — aquesta mena de glòria amb cara de cigró.

Parcimoniós, amb la serietat de l'ase i amb tots els colors del camaleó, s'ha anat transformant successivament en el campió de la « Cristiandad », en el geni de la « Hispanidad », en el leader de l'anti-stalinisme, per finalment erigir-se protector de l'Islam.

D'ara endavant el profeta ja no serà Mahoma. La creuada en val la pena i ningú més que un general pot fer-la triomfar. Es tracta de donar la llibertat merescuda a pobles fins ara esclavitzats. Cal predicar amb l'exemple i és per aquest motiu que no sorprenen les

concessions que el falangisme ha fet als ciutadans del Rif.

« Ciutadans del Rif » amb tots els atributs corresponents : autorització per a constituir tots els partits polítics que vulguin ; publicació de diaris en llengua àrab i establiment d'un pla de reformes d'estructura que el senyor Garcia Valiño ha inventat. Es just reconèixer que els àrabs són mereixedors d'això i més, car entre altres empreses notables contribuïren amb llur sang al triomf de la creuada salvadora. Els que no ho mereixen i per això no ho tenen són els espanyols, els quals amb llur actitud combatent retardaren durant tres

any l'adveniment del gran estadista gal·lec. I no cal parlar-ne més. Avui amb aquesta afirmació, ja està tot dit.

Per tal de copsar-ne la trascendència, bé caldrà que fixem el traçat polític-geogràfic de la presència espanyola en el Rif, car el desenllaç final d'una acció de « tanta envergadura » risca de canviar el curs de la Història. Es tracta d'un bocí de terra esquerra, miserable i àrida i d'uns quants milers d'habitants, ço que no lleva però importància a la idea-ratolí del general. Ben entès que d'aquest territori encara cal deduir-ne la part que molta gent ignora que desde ja segles pertany a Espanya. Car Ceuta, les viles d'Alhucemes i Cefferines, Melilla i Veleg de la Gomera són territoris que Espanya ocupa des de temps immemorial i que són considerats com a metropolitans. Tant és així que Ceuta depèn de Cadix per l'administració de la justícia. Melilla depèn administrativament de Màlaga. Per les duanes, totes aquestes viles formen un grup independent de la zona del Protectorat, ço que vol dir que poden prescindir de la generositat del Protector de l'Islam, puix pertanyen — i no és poca cosa — al Movimiento Salvador.

Els altres, els de les càbiles del protectorat, amb els cent mil soldats que els « aconsellen » podran fer periòdics i partits polítics, aplaudir els discursos del senyor Martín Artajo i « fer de moros ».

No insistim. Amb pensades i actes d'aquesta importància Franco posarà en evidència el « despotisme » que usen anglesos i francesos en les colònies llurs. Per altra banda, polaritzant entorn seu la Lliga Àrab, podran fer de nou la guerra al potentíssim, important i pobladíssim Estat d'Israel. I com és, natural, la perdran un altre cop.

Potser però és més modest l'abast d'aquesta operació, i únicament cerca ésser fidel a l'esperit casernari i buscarons del militarisme espanyol. Podria ésser, car l'amor que sempre ha sentit la oficialitat espanyola per les coses del Rif el trobem escrit en frase lapidària en tots els dossiers que dormen a les casernes. Quan un oficial encara no ha anat a matar moros — per mèrits que tingui invariablement es llegeix al peu de la seva filiació: « Valor se le supone ». Però si ha tingut la sort de passejar-se embriac pels carrers de Xauen, aleshores, escrit amb tinta vermella, hi ha: « Valor probado ».

L'Àfrica és una mena de pedra de toc, màgica i transcendent, ennoblida pel sojorn passat i present de tots els caudillos espanyols, i és clar essent així, que els « pacos » mereixen una consideració, una estima i uns drets dels quals ni els catalans, ni els bascos ni cap peninsular no s'han fet mai mereixedors.

Catalans !

Socialistes !

Es l'esforç constant, tossut i heroic dels companys de l'Interior el que amenaça Franco i ens assegura possibilitats de victòria.

El Moviment Socialista viu i treballa en funció d'aquesta voluntat : ajudar l'acció de l'Interior.

Ajudeu-ns vosaltres també ! Envieu el vostre donatiu per la subscripció permanent d'ajuda a Catalunya ! Envieu el vostre donatiu per ENDAVANT !

UN ANY MES

per Miquel GAYOLA

Ara fa un any que el poble treballador de Barcelona manifestà la seva protesta contra el règim franquista. Ha passat un any i el franquisme segueix dempeus. Però la primavera del 1951 comptarà en la història de l'alliberació de Catalunya i d'Espanya. Per primera vegada els homes de la situació sentiren que alguna cosa crugia. Tan fort fou el cop de pic que la muralla falangista trontollà com un tampanell. Tanta fou la intensitat del xoc arreu del món, que fins els més escèptics es convenceren que el règim no era invulnerable.

Per voluntat del poble català l'acció fou limitada, i quan Franco intentà fer creure que la vaga havia estat promoguda pel comunisme la resposta vingué ràpida i tallant : Franco no, Stalin tampoc. Les coses clares.

D'aleshores ençà s'ha escolat molta aigua Liobregat avall. Altres vides han estat segades per la misèria i pels piquests d'execució. Molts anys de condemna han caigut damunt de les espatlles de coneguts o d'anònims lluitadors. Però la resistència i la hostilitat al règim segueixen avui com fa un any, fins a la victòria.

En aquests dotze mesos un bon nombre de personalitats de tot el món han visitat el nostre país. Missions, comissions, delegacions especials, comitès, personalitats polítiques, militars, econòmiques i eclesiàstiques s'han succeït sense interrupció, mogudes sobretot per la curiositat mòrbida de visitar un país que encara té quelcom per vendre o penyorar. Carreteres, ports, muntanyes, ferrocarrils, fàbriques, casernes ; tot ha estat visitat i inventariat. L'oncle d'Amèrica arribà el primer amb el cap plé de projectes i la promesa als llavis — els dòlars vindrien després.

Dotze mesos i els dòlars no han vingut només que amb compta-gotes. El resultat de l'enquesta, guardat secret, ha

fet dir a una personalitat del Pentàgon que a Espanya els costaria més el mall que l'enclusa. Les paraules de Truman darrerament han produït desconfiança i tot-hom ha comprès la realitat de la dita : remena la cua el ca, no per tu sino pel pa. Es a dir, la península Ibèrica si, el règim no.

I un any dia per dia del 12 de Marc del 1952, el senyor Acheson anuncia que una comissió — una altra — vindria a Madrid a negociar l'establiment de bases militars. Aquest senyor, conegut per la seva elegància vestimentària, ignora completament una altra classe d'elegància. Altrament s'hauria abstingut de fer pública aquesta nova que ha estat com un sarcasme a l'endemà del procés de Barcelona.

No ens enganyem. Els tractes americano-franquistes d'aquests dotze mesos han caigut com una bofetada damunt de les galtes descarnades del nostre poble. La dictadura franquista, encara que econòmicament ha viscut més d'il·lusions que no pas de dòlars, ha adquirit una confiança que li mancava i l'actual repressió n'és el resultat. A l'exterior, les maniobres prop dels àrabs i de les dictadures americanes cerquen crear situacions difícils als països hostils al franquisme.

En un any l'anti-franquisme orgànic de l'exterior s'ha esmicolat un xic més, a l'inversa del que ocorria a l'Interior. En un any el poble espanyol s'ha enfonsat un xic més sota la tirania. Però en un any també el nostre poble ha adquirit un xic més de maduresa i de experiència política i sobretot la convicció que el franquisme està condemnat amb bases militars o sense. L'any 1952 encara ha de posar una fita en el llarg camí de la lliberació. I qui sap si serà la darrera.

L'IMPERI DEL CRIM

per Joan ALEU

A Barcelona, cinc companys de la CNT, han caigut assassinats per les bales del catolicíssim Franco, que el món oficial catòlic festejarà dintre breus dies a Barcelona mateix.

Malgrat la protesta unànime de les consciències lliures, que per sort encara en resten al món, el crim ha estat consumat i una vegada més el franquisme ha desafiat els clams de humanitat que de tot arreu s'alçaren, llençant-los cinc víctimes més.

En altres temps, aquesta actitud desvergonyida i criminal del botxi hauria aixecat una tempesta de protestes, protestes que haurien estat particularment organitzades per les masses obreres. Avui, però, el crim ha esdevingut norma de govern en els països dictatorials. En uns s'assassina en nom del comunisme : en altres en nom del feixisme i de la fe catòlica. Però en tots ells el que es fa és suprimir els homes que defensen la llibertat.

La sang escampada arreu del món gairebé ens ofega, i ens ofega sobretot moralment.

Les masses obreres controlades pels stalinians, gairebé no gosen ni moure's per a protestar contra els crims fran-

quistes, perquè els seus dirigents porten damunt de la consciència els crims que es cometem a l'altra banda de la cortina de ferro.

Al mig d'aquest dos clams sanguinaris queden els homes que malgrat el seu noble esforç són impotents davant de la barbàrie, sobretot perquè els seus raonaments no són encara escoltats per tota una massa de gent indiferent que la dolor d'altri no arriba a commoure.

No hi ha dubte que caldrà un esforç gairebé sobrehumà per a poder arribar de nou a fer reviuir aquests sentits atroçats d'una gran part d'éssers humans. I això no s'aconseguirà fins al dia que es pugui fer desaparèixer el règim d'opressió de tot arreu i al seu lloc pugui instaurar-se la justícia social.

De moment hem de constatar, amb tristesa, que el món està dividit en tres partits : El partit dels indiferents, o millor dit dels insensibles ; el partit, massa petit encara, dels que de les idees d'humanitat i de justícia en fem la senyera, i el partit dels assassins. D'aquest darrer partit n'ha guanyat la presidència, per oposició, el sinistre Franco.

PRIMER DE MAIG

La festa dels obrers ha esdevingut oficial. Raó de més perquè en meditem el sentit i analitzem el neguit que sentim els socialistes en un món que santifica la festa del treball potser per a explotar-lo millor, segurament per a desnaturar-lo l'afany primitiu que la feu néixer.

Negar el que han aconseguit els treballadors a partir d'aquells Primer de Maig que ens descriuen els veterans, fera insensat. Però qui no veu el preu que anava pagant la humanitat a mesura que es realitzava aquesta acció de reformes socials que ha millorat el nivell de vida dels treballadors, ha donat escola als infants, pa i un xic de llibertat als pàries del capitalisme? Qui no sent les dificultats d'una acció que, mentre persisteix el règim capitalista, risca de veure's trencada cada vint anys per l'explosió de catàstrofes bèl·liques cada dia més desastroses? Sobretot, ningú no ignora que aquesta acció de millora és limitada en l'espai, i que masses immenses encara no en gaudeixen mentre altres pobles — com el nostre — han fet el camí invers, vers la misèria i la tirania...

D'altra banda, la ruta que el 1917 els bolxevics semblaven senyalar al món obrer per a vèncer aquestes contradiccions d'un combat difícil, s'ha demostrat que conduïa a un carreró sense sortida i que sovint era responsable de l'agreuïment de la situació obrera. En unes formes socials d'on s'eliminen les lliber-

tats sindicals, d'associació, de premsa, de reunió; en la polícia política és omnipotent, l'expropiació de la riquesa econòmica, fa que finalment l'Estat esdevingui tot poderós, enlloc d'ésser l'instrument de l'alliberació de l'home. I les castes burocràtiques que el monopolitzen expressen, malgrat tot, les contradiccions socials en successives liquidacions dels grups diversos que es diputen el poder.

Sense democràcia i sense aquestes llibertats que els homes han conquerit en la lluita secular contra la tirania i l'explotació, no és pot ni parlar de socialisme.

I així, convençut d'aquesta veritat, el 1945 el socialisme, que havia contribuït en gran part a la victòria contra el nazisme, arribà sol c en coalició a gairebé tots els governs d'Europa. Espanya restava al marge. I era alhora la pedra de toc de les capacitats creadores d'aquest socialisme renevat la primera missió del qual era construir una Europa federada i socialista que evités els perills d'una nova guerra.

Però malgrat les meritòries reformes interiors del treballisme, malgrat la gran obra acomplerta a la Índia i a la política prudent asiàtica, malgrat l'esforç realitzat per aturar la amenaça bolxevic sense caure en les urpes de la burgesia, avui de nou es presenten davant del socialisme els nous dilemes de l'acció social i política de les quals Espanya és més que mai un símbol.

Dilemes del socialisme, en efecte, davant d'aquesta repressa de les forces caudiques de la burgesia europea inflades de nou — com ho és Franco — pel capitalisme americà i per les tàctiques suïcides de l'expansionisme soviètic. Dilemes del socialisme davant del problema alemany que el Partit Social-Democràta enfoca amb ceratge; dilemes del socialisme internacional, també, davant de l'esforç emancipador dels pobles d'Àsia i d'Àfrica, que risquen de caure presoners dels miratges que el comunisme — o el franquisme — els ofereixen.

I, amb tot, una seguretat: a l'interic dels Partits Socialistes i de les forces sindicals lliures — i és en les americanes, la CIO y l'AFL que pensem — bullen avui i es precisen les posicions del pervindre que permetran de resoldre aquesta nova crisi d'una acció que no coneix les defallències, amb la nostra pròpia raó, amb el nostre propi esforç.

L'home socialista és l'home que accepta els dilemes de la història i en fa consciència i acció col·lectiva, no pas s'omissiona cega a unes ordres llunyanes que no ha contribuït a elaborar. Els socialistes catalans, estudiant els nostres propis problemes, col·laborant en la solució dels que té plantejats el món, menant sobretot sense cansar-nos el combat contra el franquisme, som fidels a aquest imperatiu del primer de Maig, que ha de trobar la ruta per alliberar el món de l'explotació i de la misèria.

NOVES DE CATALUNYA

EL CONGRÉS EUCHARÍSTIC I LA REPRESSIO

Continuen els preparatius per a fer del Congrés Eucarístic un gran acte d'homenatge a Franco i a Falange, que hauria d'escandalitzar als catòlics honestos... si els catòlics honestos poguessin escandalitzar-se després de les múltiples barrabassades que el Vaticà va tolerar a aquest fill predilecte de l'Església. Després de les detencions i dels interrogatoris del mes passat, aquest mes ha continuat la repressió i les detencions que atenyen sobretot els medis obrers.

D'altra banda, ultra la concentració policíaca s'esperen el Sr. Romojaro amb 25.000 falangistes del Frente de Juventudes i la Srta. Pilar Primo de Rivera amb 2.000 joves de la Secció femenina.

I és molt possible que el propi Caudillo s'arribi fins a Barcelona a desperar l'entusiasme « espontani » de tots aquests de l'Olimpiada de la Hostia.

72 MILIONS

Un decret de Madrid acorda 72 milions de pessetes pel Congrés. I heus aci que, a corre-cuita s'intenta amagar les vergonyes d'una Barcelona que fou « alliberada » fa 13 anys i està més bruta i més pobra que no ha estat mai.

« El Destino », vinga demanar que es faci un esforç per posar la casa un xic decent, « ara que venen forasters ». Es a dir, el que cal és cubrir les apariències. Cada dia ens tornem més « hidalgos ».

...I EL PROBLEMA DE LES BARRAQUES

Fins el « Correo Catalán » — l'òrgan de la carlinada — arriba així a queixar-

se. Es queixa de les barraques, les quals evidentment són una vergonya per una ciutat que fa el Congrés Eucarístic. « La misèria del camp està manifesta en nuestras barracas ». I així fa al·lusió a la iniciativa de la Croix i del bisbe Modrego, els quals intenten solventar la qüestió recollint cent milions de pessetes per subscripció (!). Ja veieu si és fàcil.

EL SR. BISBE HO IGNORA

Que el problema de la vivenda pugui resoldre'l el règim franquista àdhuc amb la subscripció de la Croix (que per altra banda no dona per ara grans resultats, val adir-ho), és qüestió de dubtar-ne.

Primer, que la causa de l'augment de població barcelonina és prou conegut i obeeix simplement als salaris i a la vida de misèria del camp espanyol. Una estadística recent calcula que són 175.000 persones les que han vingut a viure a Barcelona durant els deu anys darrers. Ni l'ajuntament barceloní, ni ningú ha gosat plantejar els problemes immensos que resulten d'aquesta enorme immigració.

I segon, per acabar, els tècnics reconeixen que es necessiten a Espanya per assegurar el consum normal d'edificació deu milions de tones anuals de ciment. Actualment se'n produeixen dos milions...

Només el règim franquista és responsable d'aquest estat de coses que no s'arranja amb subscripcions.

L'ANALFABETISME...

Segons la Unesco, Espanya ocupa el 14 lloc entre els països d'Europa, pel nombre d'analfabets. Primer ve Angla-

terra, sense; Irlanda i Alemanya 1 %, països Nordics i Suïssa, de 4 a 6 %, França, Checoslovàquia, Finlàndia, Àustria, Itàlia... Espanya, 28 %.

I EL SALARI DELS MESTRES

I heus aci el salari dels mestres d'escola segons la llei del 15 de novembre del 1951.

Salari de base: 625 pessetes.

Plus de vida cara: 156 pessetes.

Total: 781'25 pessetes mensuals.

Per acabar remarquem que segons les estadístiques més recents, a la província de Barcelona hi ha 20 % d'analfabets adultes.

Poden anar fent Congressos Eucarístics!

A tots els nostres llegidors

El Moviment Socialista de Catalunya publica, destinat al públic internacional i a tots els nostres amics de l'estranger, un butlletí francès: « Nouvelles de la Catalogne ». L'èxit d'aquesta publicació i la restricció del seu tiratge, fa que no puguem enviar-la a tots els nostres llegidors. Els que s'interessin pel Butlletí — que és un instrument de propaganda internacional i de coneixença de la nostra causa — poden demanar-lo a la nostra administració adjuntat la quantitat de 250 francs, preu de la subscripció anual.

Le gérant: A. IBORRA.

Société Parisienne d'Impressions
4, Rue Saulnier. — PARIS (IXe)

L'EPOCA ROMANTICA

Moviment Socialista de Catalunya

Reunió del Consell de Coordinació i obertura del període de discussió

El Consell General del Moviment Socialista de Catalunya convoca pels dies 15, 16 i 17 d'agost, la reunió del Consell de Coordinació del M.S. de C., la qual tindrà lloc a Perpinyà.

Aquesta reunió serà precedida d'un període de discussió interior l'organització del qual ha estat encarregada a la Secció de París, igualment com l'elaboració d'un pla, aprovat pel Consell de Coordinació i tendint a assegurar el màxim d'assistència a aquest Consell de Coordinació. Aquest mateix mes sortirà el primer número del Butlletí interior el qual serà tramés a tots els militants del Moviment.

Cal doncs que les propostes i els documents de discussió siguin tramesos — ràpidament — al Secretari de la Secció de París, company A. CORTINES, 58, rue de la Saussière, Boulogne (Seine). L'Ordre del dia provisional és el següent:

1. Aprovació del Report d'activitat del Consell General.
2. Política nacional.
3. Política espanyola.
4. Política internacional.
5. Política sindical del M.S.C.
6. Organització i Administració.
7. Premsa i propaganda.
8. Qüestions diverses.
9. Elecció del Consell General.

Es recorda finalment a tots els militants del M.S.C. que per a poder participar al període de discussió i al Consell de Coordinació, han de posseir la carta de militant de 1952, i estar al corrent de pagament — o bé exonerats per causa justificada.

El Consell General espera que els militants i les seccions prestaran el màxim d'atenció a aquest període de discussió i que faran tot el possible per assistir a la reunió del Consell de Coordinació.

París, 7 de maig del 1952.

El Consell General
del Moviment Socialista
de Catalunya.

per M. SERRA I MORET

llant la revolució de tot sentimentalisme i atribuint-li un procés científic i fatalista.

Tenim tan poc espai que només podem parlar resumint. Karl Marx resulta l'antítesi de Stowe. Ara no ens podem commoure amb els sofriments dels esclaus, ni podem sensibilitzar els pobles, ni confiar aixecar les seleccions en pro d'una causa netament humana. La propaganda organitzada, la tècnica de la revolució i la guerra, substitueixen els grans moviments d'opinió que infantaren el miracle de la llibertat i de la democràcia, i, com lògica conseqüència, l'elevació espiritual i econòmica de les masses obreres fins a fer-ne el pivot de l'evolució històrica. Tenim, però, casos i casos que senyalen les falles del sistema, que comprometen l'aspecte científic de la revolució i, més que res, l'axiomàtica fatalitat del mecanisme patentat per Moscó. Direu que això s'esdevenia també a l'època romàntica i ens guardarem de negar la distància entre l'ideal i les realitzacions. Però, almenys, res no era axiomàtic en aquella època, ni el dogma planava com un sudari sobre la imaginació humana.

Dels malfurats obrers espanyols se'n podrien escriure molts llibres com La cabana de l'oncle Tom, per bé que en lloc de cabana s'hauria de dir cova o caverna per ésser exactes i actuals. Espanya no és terra romàntica, sino terra de dogmes, i, entre tants dogmes, l'obrer roman a la cova sense conèixer un tast de llibertat o de democràcia, sense tenir cap noció de la seva categoria de príncep-sobirà. Si una Stowe arribés a expressar el seu drama secular, de segur que li plourien enemics de tots els dogmes i sectes, però ens arriquem a insinuar la nostra convicció que, sense una dosi de romanticisme del que ja no s'estila, l'obrer espanyol restarà a la seva cova sense ni tan sols encuriosir els naturalistes, els antropòlegs o els cercadors de specimens de la prehistòria.

El 20 de març darrer s'han complert els cent anys de l'aparició a Boston de la famosa novel·la de Harriet Elizabeth Beecher-Stowe *Oncle's Tom Cabin* (La cabana de l'oncle Tam) en la qual es narra la tragèdia de l'esclavitud dels negres d'Amèrica amb les seves deplorables derivacions de caràcter moral i social. L'èxit editorial fou d'una tal magnitud que en menys d'un any foren venuts als Estats Units cinc cents mil exemplars de l'obra i un milió a Anglaterra.

Pocs llibres han assolit una popularitat tan extensa o han tingut una influència tan profunda en els sentiments dels homes i en els esdeveniments de l'època. Dinamarca en 1792 i Canadà en 1793 havien prohibit la importació i comerç d'esclaus iniciat per Espanya, i en 1833 l'esclavitud fou abolida en tots els territoris de l'Imperi britànic. Recentment, el legista francès Maurice Hamburger ha fet conèixer l'anexe 15 de l'Acta del Congrés de Viena — 9 de juny de 1815 — intitulat « Declaració de les potències sobre l'abolició del comerç de negres » signat per Wellington, Metternich i Talleyrand en nom de « la santa e indivisible Trinitat » la qual no va sortir de les celestials promeses. En canvi, el llibre de la senyora Stowe va posar en peu els idealistes dels Estats Units acabidats per Lincoln i durant quatre anys la sang dels blancs va vessar-se a torrents per tal que s'acabés el comerç d'esclaus i els negres devinguessin homes lliures.

França celebra el cent cinquanta aniversari del naixement de Victor Hugo, l'astre de l'època romàntica, que va donar-nos a nosaltres la particular lliçó de vint anys d'exili per no resignar-se al cop d'Estat que va traïr la República i va instaurar el despotisme del Segon Imperi. Podríem citar centenars d'exiliats notables de l'època romàntica, sense excloure el propi Karl Marx, el qual, amb el seu materialisme històric i el seu determinisme econòmic, va donar un cop mortal al romanticisme, despu-

14 D'ABRIL DEL 1952

Un altre 14 d'abril. Els dies s'escolen lentament en aquest Exili l'únic sentit del qual pot trobar-se esforçant-nos a relligar la nostra vida a la dels companys que, ardidament continuen treballant per la nova República. Car l'enyor de Catalunya no ha de fer-nos somniar, ni idealitzar imatges que tots portem dintre com la llum que illumina aquestes hores tristes: el 14 d'abril no ens el donà ningú. Fou el fruit madur d'una lluita constant que durà molts d'anys i en la qual les millors generacions obreres, republicanes i nacionals de Catalunya buidaren totes les il·lusions, esmerçaren totes les energies. Ara ens toca fer el mateix. I cal que en aquesta acció renovada recordem la lliçó de la victòria — i la de la desfeta.

El 14 d'abril es vençé perquè abans s'havia treballat sense desmaiar, i Màcia encarnà sobretot aquest esforç sense desfalleça. Perquè l'afirmació nacional catalana — la República Catalana — representà alhora aquest doble afany de llibertat i de justícia social que el President plasmà en un gest de voluntat política.

I el 14 d'abril es perdé perquè aquest afany no es realitzà. Ni llibertat autèntica dels pobles d'Espanya, ni veritable

transformació social. Sense la República Federal, les velles forces feudals espanyoles guardaren intacte l'aparell centralista que durant 150 anys ha constantment anorreat a Espanya els diferents intents d'alliberar-se dels cossos parasitaris que li xuclen la sang i la riquesa. Sense la ràpida acció transformadora, guardaren la puixança econòmica i es recolzaren per a triomfar en la mateixa misèria i en la ignorància que un decidit esforç revolucionari devia fer desaparèixer.

La República fou generosa amb els seus enemics i aquests és recolzaren en el feixisme internacional per a triomfar. Però són els propis errors nostres, els que hem de criticar per a no caure-hi més. I aquests són essencialment el no-plantejar-se les exigències revolucionàries de la societat espanyola, i el no traduir-les en una nova estructura de l'Estat i d'aquesta societat.

Catalunya aquell dia donà l'impuls i mostrà el camí. L'un s'esgotà en el combat sense treva contra un enemic que encara dura, i l'altre semblà perdre's enmig de les dificultats de l'acció. Ens toca avui continuar-lo, segurs de la victòria si sabem mantenir-nos-hi fidels.

AJUDA A L'INTERIOR. Llista nº 11

M.G., de Lorient, 500 ; F.G., de Mirabel, 100 ; J.M., de Perpinyà, 150 ; S.M., de Bédarieux, 150 ; M.S., de Perpinyà, 2.000 ; J.A., de Perpinyà, 500 ; J.M., de Perpinyà, 100 ; Un de Nova-York, 1.704 ; P.P. de Fontaric, 150 ; Secció de Toulouse, 2.900 ; M.M. de Toulouse, 400 ; Secció de Toulouse, 200 ; J.M., de Oloron, 500 ; S.S., de París, 500 ; G.N., de Corvigny, 500 ; F.T., de Chenguy-les-Varennes, 300 ; Secció de Venècia, 3.500 ; J.S. de Issy-les-Moulineaux, 200.

L'Agrupació Catalana d'Invàlids i Mutilats de Guerra contesta al Caudillo

Els Mutilats Catalans han contestat energicament la repugnant proposta de Franco invitant als Mutilats a retornar a Espanya segurament per acabar d'omplir les presons o per « deixar-los en la més tràgica de les situacions, privats del dret al treball i d'entrada als sanatoris i hospitals ».

La patriòtica entitat acaba així el seu vibrant manifest: « I que ho sentim ben fort i ben alt els que pretenen insultar Catalunya: encara ens queda prou sang per a donar-nos la força per continuar la lluita per nostre poble i per les seves llibertats.

Catalans ! Avui més fort que mai Visca Catalunya !